

ZVON

BŘEZEN / MARCH

2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti autor: JirkaSv

SOBOTNÍ ODPOLEDNE SE často stává časem, kdy se procházím zahradami ve Forest Hills a finalizuji moje kázání na neděli. Obyčejně mívám několik hezkých malých křesťanských kostelíků. Vedle jednoho hlásal nápis toto: „Do not dwell on the past“. Nemyslím si, že by nás tento nápis vyzýval zapomenout na vše, co bylo. Občasné zavzpomínání s přáteli na minulou dobu, prohlížení starých alb, vzpomínání na to, co bylo těžké, dobré i zlé, je určitě užitečné a krásné. To je v pořádku. Nápis jistě poukazoval na to neustálé nutkání myslet na lidi, kteří mě ukřivdili. Neochota odpustit, zapomenout, usmířit se. Myslet na to, jak těžký je život, jak hezké to kdysi bývalo a teď už není. Myslet stále na to, kdybych se rozhodl jinak, mohl být můj život zcela jiný – potom zde není něco v pořádku. Takové rozpoložení myslí, že mě udělá člověka zahořklého, kyselého a především nešťastného. Pravdou je, že minulost nikdy nezměním. To, co můžu udělat a změnit, je teď a nyní. Doba postní, kterou jsme zahájili popeleční středou, je krásnou příležitostí najít opět pravdu o svém životě. Jestliže tvrdíme a věříme, že Bůh je Pravda, pak moje intimní spojení s Pravdou samou odhalí, co je pravé a dobré v mém životě. Bylo řečeno, že pravda vás osvobodí. To je pravda. Úplně svobodný je jenom Bůh, který je Pravda. My můžeme být více svobodní, pokud budeme poznávat pravdu o sobě, o druhých lidech, o celém stvoření, které nám Bůh dal, abychom jej spravovali.

Na prezidentské vlajce našeho národa stojí „Pravda vítězí“. Původně „Pravda Páně vítězí“. „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť“. Tuto větu pronesl během Sametové revoluce prezident Václav Havel. Za to si také vysloužil od jeho kritiků a protivníků hanlivou přezdívku „pravdoláskař“. Jestliže ale za pravdou a láskou vidím jako věřící člověk Ježíše Krista, tak se hrdě hlásím k „pravdoláskařům“. Úplnou rezignaci na pravdu vyjádřil člověk, který měl odsoudit Ježíše Krista. Pilát se ptá skepticky, „Co je pravda“? V dnešní multikulturní a multihodnotové společnosti se zdá otázka o pravdě zcela zbytečná, a nebo nezodpověditelná.

Díky Bohu, milí přátelé, že známe cestu, která vede k dokonalé Pravdě a Svobodě.

Přeji příjemnou a ničím
nerušenou četbu

*ve Forest Hills
26. února 2020
Váš Fr. Antonín*

Cirkevní otcovia

Sv. Pavol pustovník

MV

Svätý Pavol pustovník, známy aj pod prívlastkom Tébsky podľa toho, že pochádzal z Téb (dnes súčasť známeho Luxoru v južnom Egypte na brehu Níla), sa narodil okolo roku 228. Pochádzal z bohatej rodiny a dostal tak aj tomu primerané a kvalitné vzdelanie. Jeho rodičia zomreli keď mal 16 rokov a on zostal so staršou sestrou sám. Po rodičoch zdedili súrodenci veľký majetok a na Pavlov podiel si začal robiť záľusk jeho pohanský švagor. Keď sa rímskym cisárom stal Décius, začalo sa opäť raz kruté prenasledovanie kresťanov a Pavol sa musel skrývať ako aj mnohí kresťania. V jeho úkryte ho vyhladal sestrin manžel so zámienkou priateľskej návštevy, v skutočnosti ho však chcel udat' ako kresťana úradom, aby sa mohol zmocniť jeho majetku, napriek odporu Pavlovej sestry. Pavol vytušil, čo mal jeho švagor za lubom a ušiel preto na púšť.

O Pavlovi a jeho živote vieme zo zápiskov veľkého cirkevného historika sv. Hieronyma zo štvrtého storočia, ktorý musel o ňom vedieť z rozprávania sv. Antona, opáta a zakladateľa kresťanského mníšstva, ktoré sa k nemu dostalo cez jeho nasledovníkov (mníchov). Sv. Pavol po svojom úteku našiel hlboko v púšti jaskyňu v ktorej bolo vďaka prírodnému otvoru v streche akési nádvorie a hlavne tam bol prameň čerstvej vody a pri ňom stará palma. Vnútri boli aj vytesané jednoduché cely (izby), podľa všetkého jaskyňu obývala skupina falšovateľov mincí ešte z čias Kleopatry. Pavlovi sa na púšti zapáčilo a nakoniec tam ostal žiť ako pustovník. Podľa tradície dostával Božím riadením každý deň polovicu bochníku chleba, ktorý mu nosil krkavec.

Sv. Pavol sa označuje ako prvý pustovník, na púšti prežil asi 90 rokov a tesne pred svojou smrťou ho ako jediný človek vyhladal sv. Anton, opát a zakladateľ prvej kresťanskej mníšskej komunity. Treba povedať, že o pustovníckom spôsobe života na púšti vieme už zo Starého zákona, kde sa

spomína v súvislosti s niektorými prorokmi (mníšsky spôsob života v komunitách však v židovstve nie je známy). V Novom zákone je potom opísaný asketický život sv. Jána Krstiteľa na púšti, ale ešte dôležitejší je opis toho ako sa sám Pán utiahol na púšť a postil pred začiatkom svojho verejného účinkovania. Treba podotknúť, že sv. Pavol pustovník nenapísal žiadne dielo a tak medzi cirkevných otcov patrí skôr vďaka svedectvu svojho života. Zomrel okolo roku 341 ako 113 ročný. Život svätého Pavla mohol inšpirovať na začiatku tohto pôstneho obdobia.

Pustovnícky a asketický život v odľahlých oblastiach kde je pokoj a ticho patrí k základom nášeho kresťanského mníšskeho života, ktoré položil už spomínaný svätý Anton, ktorého si predstavíme nabadúce. Ešte dodám jednu zaujímavosť – jediný mníšsky rád založený v strednej Európe bol práve Rád svätého Pavla prvého pustovníka, známy aj ako pavlíni, založený v Uhorsku (pod ktoré patrilo aj dnešné Slovensko) v 13. storočí. Vznikol spojením pustovníckych komunít v dunajských lesoch, ktoré si za svojho patróna a vzor zvolili práve prvého pustovníka sv. Pavla. Pavlíni spravujú aj známe slovenské pútnicke miesto a baziliku Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne. Dnes však, vďaka katastrofálnemu rozhodnutiu o zrušení kláštorov mníšskych kontemplatívnych rádov osvietensky zmýšľajúcim rakúskym cisárom Jozefom II., sú pavlíni prítomní na území bývalého Rakúska-Uhorska len na pár miestach (v samotnom Maďarsku kde vznikli nie je ani ich provincia). Prekvitajú však v Poľsku, kde majú najviac členov aj kláštorov a už od konca 14. storočia spravujú aj najznámejšie poľské pútnicke miesto Częstochowa - Jasna Góra.

Be all you can be

Homily for February 26, 2020, Ash Wednesday

Deacon Greg Kandra

In 1980, one of the biggest and most powerful organizations in the world decided to launch an advertising campaign.

A little-known copywriter by the name of Earl Carter was hired and came up with an idea that was so simple but so powerful and captivating, it instantly caught on. In 1999, the publication *Advertising Age* named it one of the best advertising campaigns of the 20th century. It is considered such an important part of American history that today, Carter's concept sheet — the notepad containing that phrase — is preserved in the permanent collection at a history museum. And it has endured. The client ended up using the campaign and its slogan for over two decades.

Earl Carter's client was the U.S. Army. His slogan:

“Be All You Can Be.”

This morning, Ash Wednesday, that is the call to each of us — each of us in all our humanity, our weakness, our frailty — but each of us, by the grace of God, determined to become something more than what we are. If you want to define Lent, these five words say it all.

“Be all you can be.”

Be the prayer warrior you can be. Be the person of compassion and mercy you can be. Be the child of God and the follower of Christ you can be. Return to me, we hear in the reading from Joel this morning. And Paul tells the Corinthians, Now is an acceptable time.

Lent is an acceptable time to return to the Lord — a time to turn to Christ, walking the road with him into the desert, to Calvary, anticipating the great gift of our salvation, Easter.

More than just an acceptable time, Lent a time for self-reflection, a time for taking a hard look at ourselves in the mirror. And this day, what will we see? Ashes. Debris. Dust. The remnant of a fire that once burned. We will see that we are people who have been marked, emblazoned with a reminder of life — and a foreshadowing of death. But that isn't all.

In a powerful way, the ashes are also a sign of possibility, of renewal, of hope. On the day of our baptism, we received a flickering candle with the words, “Receive the light of Christ.” What has happened to that light?

Maybe it isn't as strong as it should be. Maybe it is little more than ash. Maybe we have work to do, to bring it back. This is a time to do that, to recommit ourselves.

To be all we can be.

How do we begin? Lent is built around three disciplines – fasting, prayer, giving alms. So, we do without and go without. And we remember those who go without every day. The poor, the hungry, the desperate. We pray, fast and we sacrifice. We fast from food — but we should also fast from selfishness, from greed, from indifference, from pettiness. Many of us will give things up — chocolate or television or Facebook. But as I tell people every Ash Wednesday: giving up begins with giving. Giving a prayer for someone you may not know — maybe, even, an enemy.

Giving attention to someone who is alone. Giving money, alms, to those in need. It is giving witness to the Gospel and sharing the love of Christ with generosity, with humility, with joy.

In the Gospel we heard a moment ago, Jesus told his followers, “Do not be like the hypocrites.” In other words, don't be who you aren't. Be who you are. Today, as leave this church and walk out into the world, we do that. We proclaim to anyone who sees us what we are: we are dust. We have been marked. We are flawed. And we have work to do.

Because we want to be all we can be.

It isn't easy to follow the disciplines of this season. It never is. We may stumble. We may backslide. We may fall back into bad habits. We may forget it's Friday and have that hamburger at McDonald's. But that isn't just a problem of Lent —it's the challenge of life.

We need to keep going. Begin anew every day. And that, too, is part of the journey. The words we will hear in a few moments are familiar — and challenging.

“Repent and turn back to the Gospel.”

“Remember you are dust and to dust you will return.”

Those phrases tell us, in the most urgent way possible, just what we need to know — and all that we need to do. Today, begin the journey with Jesus: 40 days of preparation, of reparation.

Change. Pray. Give. Grow. Fulfill the divine potential God has given you.

***This Lent, Christ says to each of us:
be all you can be.***

Postní doba nás zve na cestu domů

převzato z www.vira.cz zkráceno

Samotný název tohoto čtyřicetidenního období není zcela jednoznačný. Půst jako takový totiž není jeho jedinou náplní.

Příprava na Velikonoce

Začněme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnovení chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná na Popelčnický středu udělováním "popelce" - sypaním popela na hlavu s výzvou: "Obráťte se a věřte evangelium". Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují.

Cesta k Otcovi, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a lhostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu. Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. "Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil..." (Lk 15, 20)

Konkrétní kroky v postní době, aneb staletými osvědčené prostředky na cestě obrácení:

- Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

* Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.

* Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.

* Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.

* Vyprávěj o Bohu dětem.

* Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...

* Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti

- Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe.

* Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...

* Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najež dosyta a odřekni si maso.

* Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.

* Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící

Zřeknutí znamená, když k nutkání "muset mít" řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

- Almužna, činění dobra

"Almužnou", činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

* Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.

* Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.

* Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

- Smíření

* Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protrpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti.

* Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření.

* Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno.

* Sám nabízej smíření: učiň první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společné pěkné. Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu. "Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se, která je dobrá, po ní se vydejte a vaše duše naleznou klid."

Ježíšova výzva k obrácení míří především k obrácení srdce, k vnitřnímu pokání. Bez něho zůstávají všechny skutky neplodné a lživé.

BLAHOPŘEJEME

Blahopřejeme rodičům Petrovi a Marii Wolfovým k narození jejich druhého syna **Simona**. Malý Simon spatřil světlo světa v pátek 13. prosince 2019. 13. prosince slavíme svátek sv. Lucie. Její jméno znamená světlo. Ať Vám malý Simon přináší světlo do Vašeho domu a ať Vám všem, i velkému bratrovi Dominikovi, žehná Bůh.

Jménem celé krajanské rodiny
Fr. Antonín

11. února - Nizozemskou Cenu Jana Amose Komenského pro rok 2020 obdrží český filozof a teolog Tomáš Halík. Ocenění se letos udílí podeváté, dosud ji nedostala žádná z českých osobností, většina držitelů jsou Nizozemci. K jejím mezinárodně známým laureátům patří bývalý belgický premiér a bývalý předseda Evropské rady Herman van Rompuy. Tomáš Halík převezme cenu 28. března ve výroční den Komenského narození v kostele Grote Kerk v Naardenu

11. února - stovky věřících Slováků přišly do centra Bratislavy na modlitební shromáždění, které svolali křesťanští aktivisté proti Istanbulské úmluvě o potírání násilí na ženách. Mezinárodní dokument Bratislava sice neratifikovala, téma ale na katolickém Slovensku zasáhlo do kampaně před nadcházejícími volbami.

12. února - netradiční novodobé relikviáře, stylizované sošky svatého Jana Nepomuckého, odvezou na jaře do několika kostelů v USA zástupci světceva rodného města Nepomuku. V soškách přivezou do kostelů zasvěcených Janu Nepomuckému v New Yorku, Chicagu a St. Louis hlínu z Nepomuku a také z Prahy, kde mučedník katolické církve a jeden z českých zemských patronů ve 14. století žil a zemřel. První svatojánskou výpravu podnikli loni Nepomučtí do města So Joo Nepomuceno v Brazíli.

17. února - od dnešního rána probíhají na pražském Staroměstském náměstí práce na obnově mariánského sloupu. Podle sochaře Petra Váni by replika barokního díla Jana Jiřího Bendla měla být veřejnosti slavnostně představena 15. září.

23. února - dráma únosu štyroch křesťanských bohoslovcov ozbrojeným komandom islamských extrémistov z januára tohto roku bola ukončená zabitím jedného bohoslovca a prepustením ostatných. Podľa správy ACN - Talianska trom prepusteným seminaristom sa teraz dostáva pomoc a lekárske ošetrovanie. V Nigérii rastú obavy u křesťanov kvôli situácii.

23. února - svatý Otec František navštívil v neděli 23. února italské město Bari při příležitosti setkání katolických biskupů ze širokého okolí Středozemního moře, zaměřeného na budování pokoje ve složité oblasti kontaktu různých kultur a náboženství.

25. února - před 70 lety zemřel na následky mučení ze strany komunistických vyšetřovatelů číhošťský farář P. Josef Toufar.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci březnu: Elen Samek
1. března, Helena Kočicová 1. března,
Dennis Sikorjak 2. března, Věra S.
Kolasa 11. března, Dr. George Švejda
12. března, Růžena Daněk 14. března,
Josef Daněk 16. března, František
Fojtík 17. března, Irma Doskočil
23. března, Anna Hnizda 24. března.

www.catholiccartoonblog.blogspot.com

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Dana Sablik, Vlasta Krupka, Jirina Kvapilova, Hedvika Kratky, Pat a Ed Babor, Greta Bunza, Libuse Kral, Joseph L. Prikazsky.

úmysly mší svatých v březnu 2020

datum	úmysl	dárce
1. března	Za zemřelou babičku Emílii Pešovou	manželé Harnošovi
2. března	Za zemřelou Libuši Širokou	Libuše Král
4. března	Za zemřelého manžela Jiřího Krátkého	Hedvika Krátká
8. března	Za zemřelého Rev. Aloise Vyoralu	Irene Veselý
10. března	Za zomrelé Marienku a Josefa Skrkonovy	Jolanka a Jan Skrkonovi
15. března	For living and deceased members of St. Ludmila society #2	Ed a Pat Baborovi
22. března	Na zemřelého Petra Bunžu	manž. Greta s dcerou Katrin
29. března	Na poděkování Pánu Bohu za Gabrielu Žídkovou	rodina Burdova
31. března	Za Arthura a Boženu Zahradníkovy	Libuše Král

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

27. ledna uplynulo 30 let od chvíle, kdy papežský zmocněnec arcibiskup Francesco Colassuone v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové uvedl do služby biskupa Karla Otčenáška. Královéhradecká diecéze byla do té doby bez biskupa více než třicet let. Osud hradecké diecéze, který od roku 1948 ovlivňovala komunistická moc, snese srovnání se životem Karla Otčenáška. Narodil se 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí, v roce 1939 vystudoval Arcibiskupské gymnázium v Praze a v roce 1945 se stal knězem. Těžké časy začaly pro mladého biskupa po tajném vysvěcení v roce 1950. Záhy byl s dalšími duchovními internován v želivském klášteře a v roce 1954 byl odsouzen na 13 roků do vězení, kde strávil 10 let. Kriminál ho nezlomil a později na léta strávená za mřížemi dokázal vzpomínat i v dobrém. "V internačním táboře v Želivě jsem prožil nejhezčí

Vánoce v životě. Věznili nás bez soudu v tamním klášteře. Bydleli jsme v maličké místnosti s pozdějším kardinálem Františkem Tomáškem a Antonínem Aloisem Šuránkem, spirituálem v arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. To byla velmi dobrá společnost. Ve vězení byli samí věřící – známí teologové, umělci, profesori, spisovatelé, básníci. Nikdy předtím ani potom jsem nezažil na tak malém prostoru tolik skutečných osobností. To byla opravdová univerzita," vzpomínal v roce 2009 v rozhovoru s autorem tohoto článku.

Po podmíněčném propuštění v roce 1962 pracoval jako dělník, další roky byl ve vyhnanství v Trmicích u Ústí nad Labem. Hradec měl zakázaný. "Farnost v Trmicích jsem nesměl opustit. I přes zákaz jsem však do Hradce jezdil, zejména na pohřby kněží. A když jsem nemohl jezdit já, lidé jezdili za mnou – kněží, přátelé a hlavně mládež."

Změnu v životě Karla Otčenáška přinesl až listopad roku 1989, kdy převzal správu diecéze, kterou do té doby řídil kapitulní vikář. 21. prosince 1989 ho papež Jan Pavel II. potvrdil jako diecézního biskupa v Hradci Králové, 27. ledna 1990 byl uveden do služby a úřad vykonával do června roku 1998. Jmenování Karla Otčenáška znamenalo pro královéhradeckou diecézi návrat dobrých časů. Karel Otčenášek zemřel 23. května 2011 v hradeckém sídle biskupství. 17. března uplyne 75 let od jeho vysvěcení na kněze, 13. dubna 100 let od jeho narození a 30. dubna 70 let od tajného vysvěcení na biskupa jeho předchůdcem Mořicem Píchou.

převzato (zkráceno) z Katolického týdeníku - Stanislav Ďoubal